

Denna hemsida är en krönika över förfäder och platser med anknytning till Carl Johan Hjalme

Hållnäs

är halvön i nordligaste Uppland. Det är i huvudsak där och i Gävle som mina rötter finns. Hållnäs har utgjort en egen socken och kommun in på 1970-talet men tillhör numera Tierps kommun.

Del 12 Bildkavalkad

Bildkavalkad

Båtliv, Dalarna – Sunnanäng och Uppland – Öregrund

Pappa skaffade en motorbåt under senare delen av 1930-talet. Den byggdes i Hållnäs av den kände båtbyggaren Napoleon Holmström i Klungsten och forslades till Siljan där den sjösattes, troligen med bistånd av bröderna Tell, som själva var båtbyggare i Tällberg.

Werner Hjalmes båt byggd av Napoleon Holmström i Klungsten i Hållnäs omkring 1937. Webuch i Siljan. En första Citroenmotor utan självstart var för liten, gick varm. Byttes mot en A-Ford med självstart.

Familjen hade stor glädje av båten under ett par år. Det finns flera bilder från lyckade turer tack vare vår vän Lars Melander som familjen umgicks med under lång tid framöver.

Jag hade något år en kamrat med mig från Hållnäs, Roland, och han finns med på de flesta bilder från den tiden. På bilden till vänster försöker min far veva igång

citroenmotorn som satt i från början men som visade sig vara litet för svag. På den högra bilden syns Lars Melander och hans mor Jenny, Ellen och Ruben Andrén, Roland, vårt hembitråde Linnea, samt familjen Hjalme. Tyvärr slutade resandet med en grundstötning med i

stort sett samma gäng i Tällbergsvattnen. Skeddan som är fäst i kölstocken och som håller rodret lossnade och båten började gå i cirklar utan styrkontroll. Lars Melander fick krypa in i akterruffen och manuellt styra oss hjälpligt i hamn. Det var just innan kriget kom och tvingade oss att lägga upp båten några år, det skedde i fru Bohlins båthus i Fältviken. Där fick den ligga till omkring 1945 när bensinen släpptes fri igen.

Fr.v. Carl Johan Hjalme, Hans Melin, Kerstin Börje, Berit Melin, Sven-Ake Börje, Britta Hjalme, Gudrun Dreyfus, Ulla Hjalme

Efter kriget kom den i sjön igen med en starkare motor (en Ford A-motor) och då hade familjemedlemmarna blivit några år äldre och fått andra kamrater (ovan).

Lars Melander skaffade en kanot på 1930-talet som han använde för olika färder i Östervikens närhet. När han efter kriget köpte sig en campingbåt och

bildade familj gav han bort kanoten till familjen Hjalme. Flera av familjens medlemmar använde den då och då. Även Werner tog sig en paddeltur någon gång, vilket framgår av bilden. Sedan kom den att ligga i båthusets takstolar tills familjen Forsman, som ärvt Nordqvists fastighet, började renovera den. I bakgrunden stengrundet utanför Hjortnäsvisken. Det syntes inte vid högvatten vilket var förrädiskt.

Vid Werners 60-årsfirande 1952 gjordes en tur med Webuch med några gäster men den gången fungerade inte vattenpumpen för kylningen med påföljd att motorn gick varm. Vi fick ro båten tillbaka och sedan blev

den aldrig mera iståndsatt utan den såldes något år senare.

och transporterade den till Siljan 1958. Dessförinnan fick den emellertid göra en resa till Fejan utanför Norrtälje, när min vän Jan Nordling och jag navigerade oss fram genom

Mälaren och Roslagen med hjälp av generalstabskarta

från FO-staben där jag sommarjobbade. Jans fästmö Märta deltog nämligen i ett GCI-läger på ön den sommaren. Båten fick namnet Caravelle. Den använde Anita och jag vid många turer i Siljan under vår vistelse i Leksand.

Redan under Leksandstiden (1966) skaffade vi en jolle från ABC-fabrikerna i Kungälv att ha som släpbåt på Siljan, med Lars Melander som förebild. Vi hade först hyrt en plåtbåt av Allans men köpte sen en egen. Den har följt oss

genom åren och har varit nyttig vid bojutläggning och andra småjobb vid stranden. Den fick namnet Iota (men på fören stod sedan gammalt Pacific Ocean). Den kunde köras med en 2,2 hästars Mercury som vi köpte av Gösta Berg i Gävle. Plåt båten köpte Bergströms familj och den ligger fortfarande i båthuset i Sunnanäng.

1974 köpte vi en Runnö 19 med en Volvomotor B 18 på cirka 90 hk av en rättviksbo vars flicka jobbade på domsagan. Den fick heta Johanita I. Det var en trevlig båt med övernattningsmöjlighet med plats för båttoa.

Eftersom vi året efteråt flyttade till Gävle blev den stationerad på Ängskärsklubben i Hållnäs, alltså nära Brännvinsbrostugan. Därifrån gjorde vi några sommarresor till Stockholms skärgård. Resan från Ängskärsklubben ned till närmaste skärgård vid Öregrund gick över Öregrundsgrepen som är både lång över öppet hav och full av grynnor. Därför fick vi efter en resa lämna båten kvar hos min faster Sigrid, som hade ett fritidshus i Sunnanöviken strax söder om Öregrund. Det ledde till att vi fortsatte ha båten där sommartid. 1983 fick vi förvärva fritidshuset.

Samma år 1983 sålde vi Runnö 19 som hade fått åldersproblem. Vi köpte i stället en begagnad Flipper 575 med en 70 hk Mercury och trailer från en bankman på Lidingö. Den heter också Johanita (II). Vi bytte

motor på den 1997 till en 85 hk Suzuki. Den motorn har vi tyvärr haft gångproblem med under ett tiotal år tills vi 2015 upptäckte att det var luftläckage i bensinslangen från den fasta tanken. Nu hoppas vi få flera oproblematiska somrar med den.

Att äga en fastighet vid vatten gav möjlighet att ha flera båtar. Jag uppfyllde därför en pojkdrom och köpte samma år (1983) en begagnad segeljolle Trissgiggen med en 6 hk Evinrude som min svägerska Kerstin och jag hämtade i Strömstad (segelnummer 309). Namnet blev Carita. Den har vi använt mycket, både med och utan rigg, ofta för kortare turer eller som arbetsbåt.

Vid slutet av 1980-talet skaffade vi ytterligare en liten båt, en snabbare passbåt, Terhi Fun (med namnet Cheetah). Den planade inte med den 6 hk som vi hade utan vi köpte en begagnad 15 hk Evinrude hos Grönlunds Fiske i Gävle. På den tiden var det på tal att båtar med 15 hk och högre skulle bli belagda med båtskatt. Därför fick jag den ganska billigt, men båtskatten kom aldrig. Anita har aldrig varit riktigt förtjust i den båten, eftersom den var obekvämt att sitta i, skumpade och smattrade för mycket, men jag tar mig några turer med den varje sommar. Den är praktisk för kortare turer och dessutom lättmanövrerad vid hantering av bojar och andra båtar.

Denna flotta på fyra båtar har vi sedan haft hela tiden till 2016 när vi sålde segelbåten som vi sällan använde för segling på senare tid utan mera hade för kortare utflykter och som arbetsbåt. Den var tung att vända upp och ned inför vintern på stranden och vi måste för det mesta få hjälp med det. Vi hoppas att den nye ägaren kommer att tycka om att segla med den.